

SZÁRAZ MIKLÓS GYÖRGY
Salvitis epidemica

Azon a tavaszon, amikor apám heréi akkorára dagadtak a mumpsz miatt, mint egy-egy szép császárkörte, anyám éppen borókapálinkát ivott. Nem volt iszákos, alig ivott, de ha mégis, akkor mindig ugyanazt itta. Korszakai voltak. Sör-korszak, szilvapálinka-korszak. Nem sok: egy pohár sör, egy kupica pálinka. Ő nem kupicának hívta, hanem pikucának: szerette csavirgálni a szavakat. Olyan leveleket írt, hogy a címzettek hálásan és szerényen válaszoltak, mentegetőzve, hogy nem tudnak hasonlóan ízes, érzékletes és humoros leveleket írni. Apám a tíz palack sárga címkés bugaci borókapálinkát az egyik barátjától kapta, a mumpszot tőlem.

Azon a szép tavaszon anyám – egy vékony, szőke bakfis – tízpercenként cserélte apám heregolyóin a hideg vizes borogatást. Apám némán szenvedett, anyám anyjának lelkét pedig mardosó aggodalom töltötte el, és egy napsütéses reggelen elsietett a rendőrségre, és feljelentette apámat. Nem először fordult elő: anyai nagyanyám rendszeresen feljelentette apámat. Először akkor tette, amikor megorrontotta, hogy apám a Szovjetunió legfőbb vezetőivel, Leonyid Brezsnyev és Nyikolaj Podgornij elvtársakkal összeesküvést sző a nagyobbik lánya ellen, aki Erdélyben élt. Nagyanyám arra gyanakodott, hogy a nacionalista-kommunista diktátor Romániájában nyirkosak a börtönök, és hogy nem kielégítő a koszt, ezért úgy érezte, tennie kell valamit. Elloholt hát a rendőrségre, ahol élénk fantáziával és festői színekkel ecsetelte, hogy apám és a szovjet vezetés miféle ármányos tervet szőnek, miként akarják börtönbe juttatni a nagyobbik lányát. Akkoriban már jócskán hetven fölött járt, fonott kalácshoz hasonló ősz kontyot viselő, madárcsontú néni, aki a feketénél feketébb ruhákat is kihívónak találta. Frivol, mondta ellentmondást nem tűrő hangon anyámnak, ha az meglepte valami új ruhával, aminek a gallérján csöppnyi fehér hímzés szerénykedett. Frivol, jelentette ki a sötétbarna télikabát-ról, ha az alján keskeny, világos prém húzódott. Frivolnak találta a diszkrét fehér pöttyökkel díszített ruhát, de még a koromfekete szoknyát is, ha egy arasznyival feljebb ért véget a bokájánál.

Apám nem örült, ha anyám anyja feljelentette, mert akkoriban még priusza volt – államellenes összeeskü-

vésért, titóista szervezkedésért, fegyver- és robbanóanyag rejtegetésért ítélték el huszonkét éves korában –, büntetett előéletűnek minősült, bár már megjelentettek az írásai és fordításai, és talán néhány színdarabját is játszották. Tulajdonképpen a nagymamám sem örült, mert igen röstellte, hogy örökösen feljeleníti apámat. „Édes fiam – tördelte a kezét kétségbeesetten –, tudom, hogy nem szép dolog, de nem tehetek mást.” És tényleg nem tehetett mást, hiszen ha elméje rejtett zugaiban felütötte fejét az aggodalom, akkor tökéletesen kiszolgáltatottá vált. Egy darabig túrt, szenvedett, lázas tekintettel masírozott föl s alá a lakásban, napokig nem szólt, magába fojtotta ébredező gyanúját, aztán nem bírta tovább. Ha valaki időben észrevette, meg lehetett állítani. Anyámra nem hallgatott, mondhatott bármit, de apám férfias szigora gyógyító erővel hatott rá.

– Mi a baj, Mária? – kérdezte olyankor apám.

– A Potgirnij elvtárs üzent – felelte síri hangon a nagymamám.

– De ugye nem jelentettél fel? – kérdezte ijedten apám.

Nagymamám majd elsüllyedt szégyenében.

– De igen – suttogta könnyes szemmel.

Gromiko elvtárral, Koszigin elvtárral és elsősorban Potgornij elvtárral volt üzenő viszonyban, utóbbi, a Szovjetunió elnökét következetesen Potgirnijnek nevezte, és meg volt róla győződve, hogy ha bárhol a földkerekségen bárki fölemel egy telefont, akkor a vonal másik végén ő található. Ha apám éber volt, nem kötötték le túlságosan a gondolatai meg a nagycsalád ügyei, akkor tudott olvasni a jelekből, és megelőzte a bajt.

– Miért szaladgálsz, Mária? Talán üzent valaki a rádióban az elvtársak közül?

Nagymamám, mielőtt megkönnyebbülten kiöntötte volna a lelkét, még gyanakodott egy kicsit.

– Nem.

– Hanem? – kérdezte apám egy tapasztalt táborigazgató és egy idős gyóntató misszionárius türelmével.

– A televízióban üzentek – adta meg magát a nagymamám. – A bementőnőt bízták meg, hogy továbbítsa.

– Honnan tudod, Mária?

– Tudom. Úgy nézett rám a dobozból. Hunyorgatott.

– Hunyorgatott?

– Hunyorgatott.

– És honnan tudod, hogy nem rám hunyorgatott? Én is ott ültem a tévé előtt, amikor hunyorgatott?

Részlet a szerző készülő regényéből

Nagyanyám nem válaszolt.

– A fél ország ott ült a tévé előtt, amikor hunyorgatott. Miért éppen neked hunyorgatott?

Nagyanyám gögösen elfordította a fejét.

– És mit üzentek az elvtársak? – araszolt tovább finoman apám. – Hogy bebörtönzik Babust?

– Mintha nem tudnád – hördült fel nagyanyám, és lángoló tekintetet vetett apámra. – Babust már lecsukták. Most Maricára vetik ki a hálójukat.

Unokanővérem – tündöklő szépségű nagylány – Kolozsvárott tanult festészetet, és én mit sem törődve incestussal, paráznasággal, tíz év korkülönbséggel, a kettőnket elválasztó államhatárral, halálosan szerelmes voltam belé. Így amikor nagyanyám megfogalmazta a gyanúját, hogy a diktátor bérencei szemet vethetnek rá, teljes mértékben osztottam az aggodalmát. Apám megőrizte a nyugalomát. Mivel tudta, hogy nagyanyám lázas képzeletének látókörén minden valós veszedelem kívül esik, azaz nem kínzástól, nemi erőszaktól vagy érzelmi zsarolástól retteg, hanem olyan hagyományos rémségektől, mint a sötét tömlőc, a romlott étel, a tetszhalál vagy a kútba zuhanás, ezért aztán a fronton dolgozó sebész határozottságával fogott hozzá, hogy kivágja a probléma góciát.

– Mária – mondta nyomatékosan –, bolondokat beszélsz. Képzeldsz. Babus nincs börtönben.

– Nincs? – kérdezte reménykedve a nagymamám.

– Miért ne lenne?

– Miért lenne? – próbálkozott logikusan apám.

– Ezeknél ne keress logikát – felelte kristálytisza logikával a nagymamám.

– Beszéljünk őszintén – kísérelte másfelől apám.

– Babus neked fontos, meg nekem. Igaz?

– Igaz.

– Másnak nem. Azoknak nem.

Nagymamám figyelmesen hallgatott.

– Babus nem fontos ember – mondta kíméletlenül apám. – Egy csomóan vannak előtte. Sokkal fontosabb emberek. Politikusok. Párttagok. Igazgatók.

– Papok – szúrta közbe nagyanyám.

– Papok is – bólintott egyetértően apám.

– Igaz – mondta elgondolkodva a nagymamám.

– Gondolj bele, Mária – ütötte a vasat apám –, a védőnőket különben is a legvégén zárják börtönbe, különben ki adja be az injekciókat?

Nagyanyám szemében már a hála könnyei csillogtak.

– Köszönöm, fiam – rebegette. – Úgy megnyugtattál.

A nyugalom időszakai néhány hétig, olykor pár hónapig tartottak, aztán kezdődött minden előlről. És nem mindig volt egyszerű megnyugtatni, olykor megmakacsolta magát, és akkor anyám fifikájára volt szükség. Ha semmi nem segített, elővette Babus néném legutóbbi levelét, amit – nem kis gyötrődést okozva önmagának – tartalékolt, vagyis nem akkor adta oda a nagyanyámnak, amikor érkezett, hanem akkor, amikor a legnagyobb szükség volt rá, hogy megérkezzen. Néha ez sem ért többet, mint halottnak a csók: nagymamám menni akart. És ha menni akart, akkor nyolcvanévesen is ment. Nem kérdezett senkit, nem kért segítséget, bepakolta a fekete vulkánfiber bőröndjét, és lett legyen tél vagy nyár, tavasz vagy ősz, ő nekivágott. Telefonok, táviratok röpkedtek, majd apámék kikísérték a Keleti pályaudvarra, föltették a Mamaia vagy a Balt-Orient expresszre, és nagyanyám elindult a határ felé.

Azt hiszem, hogy amikor a vonat átdübögött vele a Királyhágó komor és fenséges sziklái közt, fel sem pillantott. Az alkoholisták, tolvajok, költők és bolondok védőszentjei vigyázhatták, mert mindig rendben megérkezett. A másik hazában Csucsán kellett lekaszálódnia a vonatról. A piciny, koszos faluban húsz másodpercet időzött az orrával a fekete-tengeri fürdőhelyek felé mutató nemzetközi szerelvény. Mesebeli porfészek volt. Nyüzsgő étellel teli völgy. A peronon autógumiból faragott, drótozott bocskorú, derekukon arasznyi széles börtüszöt viselő román hegyi pásztorok. Bekecses-fejszés favágók, rühös kucsmájú parasztok. Fekete kalapos cigány férfiak pipával. Pucér lábú, tarka szoknyájú asszonyaik elnyúlva a batyujaikon. Kemény tekintetű, terebélyes parasztaszszonyok, tarkójukra tolt, malomkerék nagyságú, zsíros szalmakalapokkal. Görnyedt banyák vászonban hasukra kötött malaccal, hátukon rőzsével. A váróteremben, a padokon és a padlón is, elnyúlt testtel hortyogó, dagadt férfiak. Ráncos, mosolytalan öregek, kopott bőröndjükre, fehér batyujukra borulva szunyókáló nők, szájtáti kislányok. A szag mint évszázados, durva szövet. Elkoszlott, rongyos, olajos zsákvászon. Korom és füst, szénpor, rothadó kóc, nedves szalma, málló rongy, döglött legyek és pókok. A megremezesedett por szaga. Újságpapírba csomagolt, csöpögő szalonmáé, vöröshagymáé, izzadságban pácolódott göncöké, méregerős cigarettáké, niktinkeserű köpéseké, zsíros kucsmáké, ótvaros sebeké. Résekben megbúvó évszázados kosz: az ázalag idő mélytengeri sűrűségű büze. A vasútállomás előtti balkáni térségen

lovak-, ökrös- és bivalyos szekerek közt, közepén állt a sztyeppei porral borított busz. Tetőcsomagtartóján bőröndök és batyuk halmai, csokorba kötött kaszák, sustorgó kukoricaszár, szűrös málnavessző kötegei. A kocsmá kőlépcsőjén ágrólszakadt vénemberek, előttük ókori nyugalomú fekete bivalyok és ökrök, agársovány cigány lovak és ponyvás szekerek. Körben az erdőborította hegyek.

Nyolcvanéves nagyanyám itt kászálódott le a bőröndjeivel a vonatról. Nem tudom, hogy lehet az, hogy soha nem veszett el, azt viszont tudom, hogy erdélyi tartózkodása negyedik napján föl s alá kezdett masírozni a szilágysági kisváros tágas gimnáziumi igazgatói lakásában, aztán hamarosan izzani kezdett a szeme, majd feltette a kérdést nagyobbik lánya férjének: „Kedves fiam, tudod-e te, hogy ott hon, Magyarországon milyenek a börtönök?”

Azon a szép tavaszi napon, amikor anyám már tízpercenként cserélgette apám császárkörtényire duzzadt heréin a hideg vizes borogatást, anyám anyja kora reggel jelentette fel apámat. Nagyanyám általában kora reggel jelentette fel apámat, mert korán kelő volt. Nem. Valójában nem korán kelő volt, hanem korán fekvő. Így sem pontos. Anyám anyja egyszerűen más időben élt, mint a többi öt-hatmilliárdnyi halandó ember. Saját ideje volt. Nem közép-európai idő, nem is a greenwichi közép, nem a moszkvai vagy teheráni idő, de még csak nem is a Nap vagy a Hold járásához igazodó. Anyám anyja egy magányosan bolygó lény volt, a Naprendszer önálló eleme, melynek keringési pályája csak bonyolult logaritmusokkal lenne leírható. Anyám anyja akkor kelt és feküdt, akkor volt ébren és akkor aludt, amikor eszébe jutott. Nem, ez sem jó. Az eszének ehhez semmi köze sem volt. Anyám anyja nem törődött az idővel. Nem érdekelték az órák és a percek, a másodpercek nem is léteztek számára. Nem hiszem, hogy kilencven emberi esztendőben mérhető élete folyamán egyszer is kiejtette volna a száján azt a szót, hogy másodperc. Azt sem tudom, az órát tudta-e használni. Nem úgy értem, hogy ne tudta volna leolvasni a számokat. Az időt nem tudta leolvasni. Ha anyám kikiáltott a fürdőből, hogy hány óra, nagyanyám rápillantott valamelyik vekkerre vagy a faliórára, és már mondta is: „hét”, „háromnegyed hét”, „negyed hét”, „fél hét”. Ennél pontosabb időmeghatározást nem használt. Hidegen hagyták az évszakok és a napszakok is, mozgása kizárólag a belső csillagához igazodott: ha az lenyugodott, nagyanyám

fényes délben ágyba bújt, de ha nem mozdult a belső égboltozatról, akkor nagyanyám egész éjjel szemhunyasnyit sem aludt, föl s alá masírozott a lakásban, kísértetiesen nyiszorgatva a parkettát. Gyanítom, hogy azért is reggelente jelentette fel apámat, mert belső fehér éjszakáinak tépelődős óráiban érett meg benne az elhatározás.

Anyám anyja gyereklányként is tudott meglepetést szerezni a körülötte élőknek, ő maga viszont soha semmin sem lepődött meg. Sokadik gyermeke volt egy kedves és kedélyes alkoholista cipőfelsőrész-készítőnek, de a lelkében már kislányként is arisztokrata. Tudta, hogy nem a megfelelő helyre született. Világéletében megértő, de figyelmetlen leereszkedéssel beszélt mindazokkal, akiket nálánál szegényebbnek gondolt, és mert semmi érzéke nem volt pénzhez és vagyonhoz, környezetében úgy vélték, fenn hordja az orrát. Hétéves korában lányává fogadta, és úri kisasszony módjára neveltette az egyik nagybácsi, egy jómódú, gyermektelen nagygazda, aki végül azért nem hagyta rá tetemes vagyonát, mert nagyanyám valamiért megorrolt rá, és hívó szavára nem járult oda nevelőapja betegágyához. Nagyapám hiába könyörgött, nem sikerült meglágyítania a szívét.

– Mit akar maga?! – prüszkölt felháborodottan. – Takarékbetétért, házért, majorságért, szőlőbirtokért csókdossam alamuszin a kezét?

– Igen, Mária, azért – csókdosta kétségbeesetten anyám apja a felesége kezét. – Azért is. Gondoljon a gyerekeire. Drága Mária, gondoljon arra, hogy lehetséges, hogy halálos ágyhoz hívják.

Hiába, nagyanyám hajlíthatatlan volt, így a házak, a földek, a vagyon egy árvákat gyámolító alapítványra szállt, anyám apja pedig hetekig búskomorságba esett.

Anyai nagyapám kántortanító volt, szelíd, a végtelenségig türelmes ember. Nem volt fiatal, amikor elvette anyám anyját. Öten voltak testvérek. Ő volt a legnagyobb, ráadásul egyetlen fiú, így aztán amikor elárvultak, kötelességének érezte, hogy csak akkor alapítson családot, amikor a hűgait már kiházasította. Mire a legkisebbet is férjhez adta, harminc fölött járt, és akkor kitört az első világháború. Berukkoltatták, és öt hónappal a hadüzenet után Szerbiában hadifogságba esett. Hat év múlva keveredett haza Albánia hegyeiből és Asinaráról, az albínó szamarak szigetéről. Akkor aztán nem sokat törte a fejét, alig hogy megismerte, nyomban el is vette a nagyanyámat.

Anyám, aki nagyon szerette az édesapját, egyszer nevetve azt mondta: „Azt mondom, hogy meggondolatlanul tette, de ha körültekintőbb lett volna, most nem mondhatnám, hogy meggondolatlanul tette.”

Nem tudom, milyen szerelem volt az övék, de azt tudom, hogy nagyanyámat ölte a féltékenység, ő pedig a nagypapámat ölte.

– Maga affekta – sziszegte a templomból hazafelé.
– Olyan csepegősen játszott a Ments meg Máriát, mint valami kuplét. Azt hiszi, nem tudom, kinek üzent ezzel?

Máskor meg a Horváth Loncival gyanúsította meg.

– Ne remélje, hogy nem látom, mi folyik az orrom előtt. Nem vagyok világtalan. Az a cafrika folyton a karzat alatt illegeti magát.

Azt is észrevenni vélte, hogy anyám apja a szép Kugler Idával együtt dugja bele a kezét a szenteltvíztartóba. Anyám anyja tulajdonképpen a bujaság melegágyának tartotta a templomot. Azt hiszem, egy csöppecskét bolond volt. Nincs abban tiszteletlenség, ha kimondom. Ha valakinek szabad beszélnie erről, az én vagyok: itt hordom a véremben a vérét.

Azon a tavaszi reggelen, melyen anyám anyja feljelentette, apámat két dolog foglalkoztatta. A mumpsz és a diktátorok. A mirigyeket támadó betegség, a *salivitis epidemica*, mely felnőttkorban heregyulladás és impotenciát okozhat, addig a tavaszig nem érdekelt. A hatalom gyakorlásának kérdései viszont már kamaszkorában is nyugtalanították. 1957-ben, börtönből szabadulása után, amikor napközben kigyóttap és elefánteledel beszerzésével foglalkozott a vándorcirkusznál, éjszakánként a lakókocsijában ádázul csattogtatta az Erika táskairógépet: drámaterveket és vázlatokat írt, trilógiát tervezett Caesarról, Robespierre-ről és Sztálinról.

Jó téma ez. A diktátor. Színes és erőteljes. Regényes, vagyis mocskos, mint a valóság. Franco, Hitler, Sztálin. Az egyik örült tisztviselő, a másik örült fantasztá, a harmadik a hidegen számító örült. Mind más, és mind egyforma. Gyilkosok. És büszkék. Mit mond Enver Hodzsa? „Ha kell, füvet rágunk, de a szabadságból nem engedünk.” És valamivel később a román Conducator? „Minden elnöknek jachtja van. Nixonnak is. Titónak is. Nekem is kell. Meg egy Rolls Royce.” Elena, a Conducator felesége ki is szemeli a megfelelő vízi járművet: a görög multimilliomos, Aristotele Onassis hajójára fáj a foga. Nem a delfinmozaikos fedélzeti úszómedence mozditja meg Drakuláné fantáziáját, hanem az érzékeny finom tapintású, bálnafitymabőr

bevonatú székek. Apám később szakértője lesz a témának: falja a diktátor-életrajzokat. Egyik kedvence a venezuelai Juan Vicente Gómez lesz, aki kihirdette a halálát, aztán feltámadt. A másik José Gaspar Rodríguez de Francia, „El Supremo”, a Legfőbb Úr, aki 1820 körül Paraguayban önmagát ítélte életfogytiglanig tartó elnökségre, majd az országot elszigetelte a külvilágtól, és minden huszonegy évesnél idősebb férfit házasodásra kötelezett, hogy a spanyolok, akiktől undorodott, felolvadjanak az indián és mesztic lakosságban. El Supremo, a Legfőbb Isten életrajzát utódja, az újabb diktátor bizalmasa, egy magyar mérnök-katona, Wisner Ferenc – Paraguay haditengerészetének főparancsnoka, erődök és vasutak tervezője, az ország egyik első térképezője – írta meg 1860 körül. Haiti orvos-újságíró-varázsló elnöke, François Duvalier doktor, „Papa Doc.” is a kedvencek közé tartozik: ő az, aki az első szívrohamát követő kómából feltámad, majd szigetországában kivégezteti az összes fekete kutyát, mert vudu-ösztöne azt súgja, ellensége fekete kutyává változva igyekszik eltűnni a szeme elől.

Apám – az államellenes összeesküvő, a robbanóanyag rejtegető – Kádár Magyarországon hever anyám ágyában. Keze ügyében szakirodalom: Jézus, Hitler és Rettenetes Iván életrajzok. García Márquezzről akkor még nem is hallott, amin nincs mit csodálkozni, hiszen a leendő Nobel-díjas dél-amerikai épp csak befejezte a Buendíák történetét, és most kezdett bele saját türannosz-regényébe, melyről megszületése pillanatától azt vallja majd, hogy a legjobb műve. Apám Robespierre-szindarabja már kész, asztalfiókban hever, ő pedig Albert Camus *Caliguláját* és Erich Kästner *Diktátorok iskolája* című darabját fordítja. Gabó már elmenekült Kolumbiából, Gustavo Rojas Pinilla diktatúrájából, apám pedig, miután leült négy évet, 1956 novemberében nem menekült, maradt. Apám nem hallott Gabóról, de hallott Rojas Pinilláról és Fidel Castróról. Gabó sem hallott apámról, 1957. augusztus 20-án viszont élő valójában látta Kisújszálláson a magyar diktátort. „Míg nem találkoztam Kádárral – írja 1958-ban –, nem tudtam, milyen lehet egy hatalomra kerülő munkás. Megdöbbenő a természetes szerénysége, hogy nincs benne semmi hivataloskodás, hogy úgy néz ki, mint aki vasárnaponként az Állatkertbe jár, és mogyorót dobál az elefántoknak.”

Reggel van, anyám a fürdőszobában tesz-vesz, apám kéri a táskarádiót. Anyám, mielőtt teljesítené a kérését, gondosan becsukja az ablakot. A Szabad

Európa Rádió stúdiójában mintha forgószeél dülne, a hírolvasó hangja halkul, erősödik, néha egészen elvész a mágneses vihar örvényében. Összeállítást sugároznak Castróval és Castróról.

– Nekem a protokoll nélküli, külsőségek nélküli dolgok tetszenek – mondja a kubai diktátor. – A lehető legszerényebb, legköznapiabb formában. Ilyen vagyok, így élek.

Apám felnevet, szisszen, arca fájdalmas grimaszba torzul, teste összerándul.

– Hidd el – nyögi anyámnak –, hidd el nekem, hogy el is hiszi, amit mond.

A bemondó titokzatosnak, semmiből előtűnő, majd elillanó vezetőnek, a titkok és misztériumok emberének nevezi a kubai elnököt, akitől egy női hang azt kérdezi, szerinte miért nevezi őt elpusztítani való szörnyetegnek Juanita, a nővére, aki az Amerikai Egyesült Államokban él.

– Szóljon hozzá! – szomorkodik Castro. – Hogy valaki ilyet mondjon a testvéréről? Mondja, nem tartja ezt szörnyűségnek?

– Ennek az embernek a hangjából is süt az erotika – mondja anyám. – Ez naponta elfogyaszt két-három fiatal nőt.

Az ágyhoz lép. A puha kendőből csorduló víz hidegen csörömpöl a pléh lavór alján. Mielőtt leborítaná a hűvös bársonnyal, anyám óvatosan

apám óriási heréire teszi hús, puha tenyerét. Apám sóhajt. A diktátor alakjában, miként Gabót, őt is a hatalom rejtélye és a hatalom magánya érdekli. Anyám eligazgatja a nedves kendőt, feláll.

– Szerintem szeretkezés közben is szónokol vagy szivarozik – mondja, és a bejárati ajtó felé indul. Az anyja érkezik, olyan gyászos képpel, hogy anyám ereiben meghül a vér. Kérdeznie sem kell, tudja jól, mi történt.

– Megint?

– Megint – feleli anyám anyja suttogva, és kis híján elpityeredik.

Anyám fáradt, egész éjjel ügyelt, ráadásul mindjárt az osztályán kell lennie, kezdődik a vizit. Fehér köpenye zsebébe nyúl, nem is tud a mozdulatról, amivel a nyakába akasztja a piros gumicsöves fonendoszkópot. Megsimogatja nagyanyám arcát, aztán hátramegy a kis szobába, lehajol, és a függöny mögül a tiz közül előveszi a megbontott palackot, indul a konyha felé.

– Gyere, anyu, ez most jót fog tenni.

Három kupicát vesz elő. Tölt mindegyikbe. Az egyiket nagyanyám kezébe nyomja, a másikat fölemeli. Koccintanak. Nagyanyám gigája kétszer szalad fel és alá, ahogy a torkán leereszti az erős pálinkát.

– Ez valami, fiam – krákogja. – Jobb minden gyógyszernél. Érzem, ahogy lemossa a bacilusokat.

Akt (kroki)